

הַנְּסִיכָה הַמְּכַעֶרֶת

שְׁלוֹמִית כֹּהֵן – אִסִּיף

מִירְנָדָה, כֶּף קָרְאוּ לְנְסִיכָה הָעֲצוּבָה. יוֹם יוֹם עֲמָדָה מוּל דְמוֹתָה שְׁפָרְאִי וְחִשְׁבָּה: "אִם הַנְּעִרָה הַנְּשִׁקֶפֶת אֵלַי מִן הָרְאִי זֶה אֲנִי – אִזְּ אֲנִי בְּאֵמֶת מְכַעֶרֶת".

"אֲנִי מְכוּעֶרֶת," בְּכֹתָה מִירְנָדָה, "אִיךָ יְכוּלָה לְהִיּוֹת נְסִיכָה מְכוּעֶרֶת? וְהֲרִי בְּכָל הָעוֹלָם וּבְכָל הָאֲגָדוֹת וְהַסְּפוּרִים הַנְּסִיכוֹת יְפוֹת הֵן, וְרַק אֲנִי... לְמָה דוֹקָא אֲנִי?"

יְשֻׁבָה הַנְּסִיכָה בְּחֻדְרָה וְלֹא רָצְתָה לְפָגֵשׁ אֲנָשִׁים. "אֲנָשִׁים שְׁבָאִים לְאַרְמוֹן רוֹצִים לְרֹאוֹת נְסִיכָה יְפֵהפִיָה וְלֹא מְכוּעֶרֶת כְּמוֹנִי! הָאֵם, הַמְּלָכָה, בָּאָה מְדִי פַעַם לְחֻדְרָה שֶׁל הַנְּסִיכָה וְדִבְרָה עַל לְבָה: "בְּתִי", אָמְרָה לָהּ, "אֵת יְפֵה כְּמוֹ פֶּרֶת. מִיּוֹם לְיוֹם יְפֵה יוֹתֵר".

אֲבָל הַנְּסִיכָה לֹא הֶאֱמִינָה לְדִבְרֵיהָ שֶׁל הַמְּלָכָה וְנִשְׁאַרָה עֲצוּבָה. אַחַר כֶּף הִיָּתָה רָצָה בְּבִהְלָה לְרֹאִי, מְסִתְּפֶלֶת בְּדְמוֹתָה, מְסִתְּכֶלֶת

ובוכה. גם האומנת הייתה שומעת את
בכיה ומדברת אליה השכם והערב:

”את יפה, מירנדה, את באמת יפה“,
אמרה, ”את הנסיכה היפה ביותר שראיתי
מעודי“.

אף מירנדה לא האמינה לה. ”אינך אומרת
לי את האמת. פני - פני מכשפה!“ אמרה
הנסיכה לאומנת והובילה אותה אל הראי.

”הנה הסתכלי: האף שלי ארך ועקום. עין
אחת גדולה והשניה קטנה ממנה. והפה
שלי...“ והיא פרצה בבכי.

”חדלי להתבונן בראי“, אמרה האומנת
”הראי משקר לך, מירנדה“.

”לא! ראי איננו יכול לשקר“, השיבה
הנסיכה. ”רק אנשים משקרים“.

בלילה אחד נערך בארמון נשף גדול.
קרואים רבים נהרו מקרוב ומרחוק.

לפני הנשף בא המלך לחדרה של הנסיכה
ואמר לה:

”בתי, אורחים רבים גיעו הלילה. אני
רוצה שתופיעי במלוא יפיה, ואל תהיי

עצובה. אם לא תחכיכי, בסוף תשכחי איך מחיכים”.

הנסיכה לא המרתה מעולם את פי אביה ואמרה:

” אבא, כרצונך אעשה! אלבש את היפה בשמלותי ואבוא לנשא”.

לבשה מירנדה את שמלת הנשא. אך כאשר התבוננה בראי נדהמה: ”שמלתי כה יפה אך פני - אבוי לי! מיום ליום אני מכוצרת יותר. לא! אינני יכולה ללכת לנשא הזה וגם לא לנשפים אחרים”.

דרך הפתח האחורי תמקה בחשאי אותו לילה ונמלטה מן הארמון. מירנדה רצה בחשך. בתחלה קלטו אנניה את קולות החצוצרות ואת רעם התפים המבשרים את פתיחת הנשא. אך ככל שהתרחקה גועו הצלילים.

בעצמה לא ידעה לאן נושאות אותה הרגלים. היא רצה בכל כחותיה, עד כי נדמה היה לה, כאלו מישוהו רודף להשיגה ומאים להחזירה לארמון.

ירח לא האיר אותו לילה. רק כוכב אחד שלח לה מעט אור. עתים נעלם מעיניה הכוכב כליל. אך מדי פעם חזר ויצא מתוך הענן וחיף אליה את חיוכו הטוב.

”אברח אל האור הזה”, אמרה הנסיכה והמשיכה במרוצתה וככל שקרבה מירנדה אל האור, התרחק הוא ממנה יותר ויותר. אחרי יציאה ממשכת מעדה מרב עיפות ונפלה.

”מה את עושה פה, בשעה זו כאשר כולם
ישנים וחולמים חלומות?” פנה אליה לפתע
הכוכב.

”לא כולם ישנים“, השיבה הנסיכה.
”בארמון, למשל, נעדר עכשו נשף גדול.
כולם שמחים ושרים. נסיכים יפים מרקידים
נסיכות יפות“.

”גם את יפה“, אמר לה הכוכב הזוהר, ”יש
לך פנים של נסיכה. ומדוע אינך בנשף?“
”מה זה, גם אתה צוחק לי? הרי מכוערת אני,
לכן ברחתי מן הארמון כשהתחיל הנשף“.

”מי אמר לך שאת מכוערת? בעיני את היפה מכל הנסיכות
שראיתי“, אמר לה הכוכב.

”הראי שלי מספר לי שאני מכוערת“, אמרה מירנדה חרש לכוכב
ולא יכלה להמשיך כי דמעות חנקו את גרונה.

”הראי משקר לך, יד מכשפה רעה וקנאית הייתה בראי שלך.
תמיד כשמביטה את בראי המכשפה מגדילה את אפך ומקטינה
את עיניך היפות. שובי לארמון, נסיכה יפה, התבונני בראי אחר
שבחדר אחר, אז תראי כמה יפה את, בואי, אאיר לך את הדרך
לארמון“.

בדרך אמר לה הכוכב: ”המכשפה המכוערת לא תוסיף לקנא בך

ולא תוסיף להתנפל לך ולפניך. עוד הלילה אסגור אותה", דבר הכוכב אל מירנדה וכשהגיעו לפתח האחורי של הארמון נעלם מעיניה.

חרש-חרש באה הנסיכה לארמון. אף אחד לא השגיח בבריחתה וגם לא בשובה. היא חמקה לאחד החדרים ועמדה מול ראי אחר. ומה ראתה שם, בראי האחר... היא לא האמינה למראה עיניה.

"הזאת אני?!" השתוממה מירנדה. "האמנם כל-כך יפה אני?" שעה ארכה התבוננה בדמותה וחייכה. אחר-כך באה לחדרה, והתבוננה בראי שלה. אף החזיקה אותו בידיה – נסדק, נפל ארצה והתנפץ לרסיסים. היא התבוננה ברסיסים המרצדים על הרצפה ונעלמים.

וכשנשאה מירנדה ראשה ראתה מבצעד לחלון את הכוכב הטוב מרחף בשמים ומחייך אליה. היא חיכה אליו, בידיה נופפה לו נשיקות, עד שענן הסתיר אותו מעיניה הרטבות.

הפעם היו עיניה היפות של מירנדה רטבות מדמעות של שמחה.

קלטו אוזניה = שמעה

גוועו = דעכו, נחלשוכה

קנאית = עינה צרה حسودة

התנפל = זמם לפגוע

השתוממה = התפלאה טובה

התנפץ = התרסק

רסיסים = שברים

מרצדים = מבריקים, זוהרים

מכוערת = לא יפה

נשקפת = נגלית, נראית

אומנת = מטפלת בתינוקות

השכם והערב = בהתמדה

נשף = חגיגה, מסיבה

קרואים = מוזמנים

המרתה = מרדה, לא צייתה

חמקה = השתמטה, חלפה מהר